

Lilac

江欲行 เจียงอวี่สิง เจียน
หม่อมเจวี่ยน ญ่า
Nuine วาด

4
จบ
ปลา
เค็ม
ทะเล
พริก
ในเตา
咸鱼皇子
靠躺爆红娱乐圈

บทที่ 213 ความรักของปลาเค็ม

ภูหรั่งชิวส่งสัญญาณมือให้ฟางเย่ว ซึ่งเธอก็เข้าใจความหมายทันที และเปิดกระเป๋ากของภูหรั่งชิวเพื่อหยิบบุหรี่ย่อยเล็กกับไฟแช็กออกมา

“ส่งไฟแช็กมาด้วย” ภูหรั่งชิวเอ่ยขัดฟางเย่วที่กำลังจะจุดไฟให้

เธอหยิบบุหรี่ย่อยกลิ่นอ่อนสำหรับผู้หญิงขึ้นมาอย่างเป็นธรรมชาติ ก่อนจุดไฟอย่างชำนาญ เปลวไฟสีอ่อนสว่างวาบในความมืด ควันสีขาวที่ถูกพ่นออกมาทำให้ใบหน้างามของเธอดูปรำมัว

“แม่อายากสูบตั้งแต่อยู่ข้างในเลยเดินไปที่สวน แต่ดันถูกตารารผู้หญิงคนนั้นรังตัวคุ้ยด้วยตั้งนาน” ภูหรั่งชิวเคาะถ้ำบุหรี่ย่อยออกเบาๆ นิ้วเรียวย่อยด้วยท่าทางเกียจคร้านอย่างอธิบายไม่ถูก

เธอเหลือบมองเจียงหนานเชิง ก่อนเชิดกางเขียวขึ้น
“ลูกเองก็ด้วย นี่นับว่าเป็นเรื่องเซอร์ไพรส์สำหรับแม่เหมือนกัน
งั้นก็คิดซะว่า แม่กลับมาเซอร์ไพรส์ลูกละกัน”

หลี่เหวินชวนขมวดคิ้วเล็กน้อยเพราะไม่คุ้นเคยกับกลิ่น
บุหรี “ทำไมต้องบอกด้วย ผมไม่ใช่เด็กแล้วนะ”

“เหมือนเดิมเลย จะบอกว่าลูกยังเหมือนตอนเด็ก ๆ
หรือควรบอกว่าลูกตอนเด็ก ๆ ก็เป็นผู้ใหญ่ตัวน้อยแล้วดีนะ”
กุ๋หั่นชีวพูดขึ้นลอย ๆ ไม่ได้ตั้งใจจะสานต่อหัวข้อนี้ “ไม่ว่าลูกจะ
เชื่อหรือไม่ แต่แม่ก็กลับมาเพื่อเจอลูก”

หน้าบ้านตระกูลฟางไม่ใช่สถานที่ที่เหมาะสมกับการพูดคุย
นัก ทั้งยังมีทีมงานกำลังตามถ่ายอยู่ พวกเขาจึงพากันขึ้นรถของ
เจียงหนานเชิง มุ่งหน้าไปยังซานส่วยหลานถึง

โชคดีที่บทสนทนาเมื่อครู่นี้ไม่มีสิ่งใดที่ต้องปกปิด
กุ๋หั่นชีวคิดอย่างรอบคอบ

“แม่ไปอยู่บ้านลูกได้ไหม” กุ๋หั่นชีวเอ่ยถาม “แต่มี
เด็กผู้หญิงติดมาด้วยอีกคนนะ”

“ตามสบายครับ” หลีเหวินชวนตอบกลับด้วยน้ำเสียงเรียบๆ

ในความทรงจำของเขา หรืออาจกล่าวว่าในความทรงจำที่ยังสดใหม่ในหัวเขา กุ๋หฺร้นชีวเป็นผู้หญิงที่มีเอกลักษณ์มาก เธอเชื่อฟังตระกูลกุ๋และแต่งงานเข้าตระกูลหลี แต่หลังจากให้กำเนิดหลีเหวินชวนได้ไม่นานก็รีบหย่าทันที

เธอไม่ใช่แม่ที่ดี ความทรงจำในวัยเด็กของเขาแทบไม่มีเงาของเธออยู่เลย แต่บางมุมทั้งสองกลับคล้ายกันมาก

[แม่ของหลีเหวินชวนสวยมากเลยนะ แต่ทำไมฉันกลับรู้สึกว้าแม่ลูกคู่นี้ไม่ค่อยสนิทกัน]

[แต่ละคนก็มีวิธีอยู่ร่วมกันของตัวเอง อย่าเดาเดามั่วสิ]

[ไม่รู้ว่เมื่อก็เกิดอะไรขึ้นกับฟางเยว่ ตั้งแต่เธอออกมาก็ไม่พูดอะไรเลย]

[เธอไม่ใช่ดารานี้ ไม่จำเป็นต้องบอกว่าไปทำอะไรมา]

เวลานี้มีจำนวนคนดูไม่มากนัก ทุกคนเริ่มผ่อนคลาย
อีกทั้งจุดไคลแมกซ์ของไลฟ์สดก็ผ่านพ้นไปแล้ว เนื้อหาช่วงนี้จึง
ดูธรรมดาตามาก

ในช่องแสดงความคิดเห็นมีคอมเมนต์หลากหลาย แต่มี
ข้อความหนึ่งดึงดูดความสนใจของผู้คนจำนวนมาก

[พวกคุณไม่รู้จักกูหรັນชีวเหรอ ผู้หญิงคนนี้ไม่ธรรมดา
ไม่งั้นเหอซืออวีจะเปลี่ยนน้ำลายทำไม]

จากนั้นมีหลายคนพยายามถามต่อ แต่เจ้าของคอมเมนต์
กลับไม่โผล่มาตอบอีกเลย ยิ่งกระตุ้นความอยากรู้อยากเห็นของ
ทุกคน

ข่าวคราวของกูหรันชีวเริ่มแพร่ออกไป แต่ก็ไม่ได้ตั้งใจ
ปิดบังอะไรเป็นพิเศษ เอาเข้าจริงแต่ละวงการล้วนมีขอบเขตของ
ตัวเอง การที่คนในประเทศไม่ค่อยรู้จักเธอก็ไม่แปลก เพราะเธอ
ใช้ชื่อหรันชีวกู้ที่ต่างประเทศ คนส่วนใหญ่จึงเรียกเธอว่ามีสกุ
ในสายตาคนจีน มันเป็นเพียงแค่พินอิน ไม่มีใครรู้ว่าเขียนด้วย
ตัวอักษรไหน

เมื่อไปถึงวิลล่าของหลี่เหวินชวน ผู้ชมบางคนก็ดูไลฟ์สด ก็เริ่มสังเกตเห็นว่าฟางเยว่อยู่ด้วยตลอด พวกเขาแม้แต่ค้นหาข้อมูลของกู่หั่นชิวในอินเทอร์เน็ต จนไม่ทันได้สังเกตอะไรเลย ในช่วงเวลานั้น

ปกติมีเขาอยู่คนเดียวในวิลล่า ถึงเจียงห่านเชิงจะมา ก็พักอยู่ห้องเดียวกัน หลี่เหวินชวนจึงให้เหลียงเมิ่งช่วยดูว่าสามารถติดต่อใครมาทำความสะอาดห้องได้บ้าง

“ป้าหลี่เหอ แบบนี้ไม่ดีมั๊ยครับ แล้วใครจะดูแลทางนั้น แถมยังไกลด้วย...ได้ครับ...บอกเบอร์แม่บ้านผมมาก็พอ”

เดิมทีเหลียงเมิ่งตั้งใจจะให้ป้าหลี่มา แต่หลี่เหวินชวนปฏิเสธและขอแค่เบอร์ติดต่อของแม่บ้านแทน

กู่หั่นชิวเอนกายบนโซฟาอย่างเกียจคร้าน เธออยากสูบบุหรี่สักมวน แต่เพิ่งหยิบออกมาก็นึกอะไรบางอย่างออก จึงหยุดมือทันที “บอกแม่บ้านให้เตรียมเสื้อผ้าผู้หญิงด้วย ช่างเถอะ...เอาเบอร์มา แม่จะพูดเอง”

เจียงห่านเชิงไม่ได้กลับมาด้วยกัน เขาไปจอดรถที่โรงจอดใต้ดินของตัวเองก่อนแล้วค่อยกลับบ้าน ขณะนั้นแสงไฟ

ในบ้านข้างๆ พลันสว่างขึ้น ทำให้เห็นเงาหัวของแมวสามตัวที่
นั่งนิ่งอยู่หลังม่านหน้าต่าง

“ถ้าแม้อยู่ต่างประเทศตลอด ทำทำไมไม่เปลี่ยนสัญชาติ
ไปเลยล่ะ อีกอย่าง แม่ก็ไม่ได้ยากไปหาคุณตาสักหน่อย” ที่จริง
คือไม่ไปเลยต่างหาก กุ๋หรั่งมีชีวิตปัญหาครอบครัวไม่น้อย ทั้ง
สองครอบครัวแทบจะตัดขาดจากกัน หลี่เหวินชวนเองก็ไม่ได้
ติดต่อกัน

กุ๋หรั่งขว้างสาย เธอไม่ได้ตอบคำถามอีกฝ่ายตรงๆ “ลูก
เข้ากับพวกเหลียงเหมิงได้สินะ”

หลี่เหวินชวนตอบกลับเรียบๆ “แล้วมีอะไรที่เข้ากันไม่ได้
ล่ะ”

“แม่บอกแล้วว่าถ้าลูกโตขึ้นก็จะเข้าใจ แต่ยายของลูก
กลับไม่เชื่อ” แนนอนว่าแม่ของเธอก็คือยายของหลี่เหวินชวน
ตอนนั้นถึงกับร้องไห้และบอกว่าเธอไม่ควรจะปฏิบัติต่อเด็ก
เช่นนี้

“ถ้าเปลี่ยนเป็นเด็กคนอื่น ก็อาจจะไม่เข้าใจแบบนี้ก็ได้”
หลี่เหวินชวนมองเธอ

“ไม่มีคำว่าถ้า”

หลี่เหวินชวนไม่ได้พูดอะไรต่อ เขาเองก็ไม่ว่าจะคุยอะไรกับกุ๋นหั่นชีวิต ความรู้สึกนี้คล้ายเวลาที่เขายู่กับเสด็จแม่ในใจของเสด็จแม่ เสด็จพ่อคือคนสำคัญที่สุด ส่วนเขาเป็นเพียงของแถม แต่สำหรับกุ๋นหั่นชีวิต คนที่สำคัญเป็นอันดับหนึ่งคือตัวเธอเอง

เธอไม่เคยคิดจะเรียนรู้การเป็นแม่ และยังไม่เคยคิดจะเป็นภรรยา

“แม่ไม่คิดว่าตัวเองจะอยู่ที่อเมริกาแบบถาวรได้หรอก” กุ๋นหั่นชีวิตเอนกายบนโซฟาพลาซเปิดนิตยสารเล่มหนึ่ง ทำทางที่มีต่อหลี่เหวินชวนดูเหมือนเป็นเพียงเพื่อนคนหนึ่งมากกว่า “อีกอย่าง แม่หย่าอีกแล้ว”

หลี่เหวินชวนหุบสไปรท์จากตู้เย็นมาดื่มอีกหนึ่งแล้วพังเงิบๆ

“ลูกเป็นลูกของแม่ คงจะเข้าใจแม่สินะ แม่เคยรักใครสักคนจริงๆ แต่ชีวิตแต่งงานที่ปราศจากความรักรันทรมานเบื่อ แม่ไม่จำเป็นต้องทนอยู่ด้วยเพียงเพื่อใช้ชีวิตไปวันๆ และได้แต่หวัง

ว่าลูกจะรักษาความรักให้คงเดิมได้เสมอ อย่าเป็นเหมือนแม่
ตอนนี้แม่เหนื่อยแล้ว”

คำพูดของภูหรั่งฟังดูสับสน รวากับกำลังวิเคราะห์
ตัวเอง ขณะเดียวกันก็เหมือนเป็นคำเตือน

เธอไล่ตามความรักมาโดยตลอด เคยตัดขาดกับพ่อแม่
เพราะต้องการอิสรภาพ เพราะแสวงหาความสัมพันธ์ทางใจ
จึงเปลี่ยนแปลงจุดหมายปลายทางอยู่เสมอ บางทีโชคชะตาอาจ
กำหนดให้เธอเป็นคนเห็นแก่ตัว ทั้งได้กระทั่งลูกชายที่อึดท้องมา
เกือบสิบเดือน สองแม่ลูกไม่ได้พบหน้ากันหลายปี แต่ตอนนี้เธอ
กลับมานั่งระบายทุกอย่างให้เขาฟัง

“แม่จะแน่ใจได้ยังไงว่าความรักจะยังคงเดิมตลอดไป”

แม้ภูหรั่งจะไม่ได้เอ่ยออกมาตรงๆ แต่หลี่เหวินชวารู้
ว่าเธอกำลังพูดถึงเรื่องของเขากับเจียงหนานเซิง คินนี้เธอแสดง
ท่าที่เป็นศัตรูกับเจียงหนานเซิงอย่างเห็นได้ชัด แม้จะไม่โจ่งแจ้ง
แต่ก็พอจับสังเกตได้ เพียงแต่สถานการณ์ไม่เหมาะสมจึงไม่ได้พูด
อะไรมาก “ตอนนั้นแม่คิดว่าตัวเองรักหลี่เจิ้งหยวน เพื่อพิสูจน์
เรื่องนั้นถึงคลอดลูกออกมา” เหมือนเธอกำลังพยายามยืนยัน

อะไรบางอย่าง “แต่ลูกก็เห็น สุดท้ายแม่ก็ไม่ได้รักพ่อของลูก
ดังนั้นจึงไม่ได้รักลูกมากขนาดนั้น เด็กคนหนึ่งยังไม่สามารถ
ยืดเหนี่ยวความสัมพันธ์เอาไว้ได้เลย นับประสาอะไรกับคนที่
ไม่มีอะไรยึดโยงเลย”

ผู้ชมในไลฟ์สดไม่รู้ว่าพวกเขา กำลังพูดถึงเรื่องอะไร
คิดว่าสองแม่ลูกกำลังถกกันเรื่องชีวิต บางคนเริ่มตั้งคำถามกับ
ทัศนคติและมุมมองชีวิตของภัทร์นัช เธอใช้ชีวิตโดยมีตัวเอง
เป็นจุดศูนย์กลาง ไม่มีใครสามารถขวางเธอได้ เจียงหนานเชิงเอง
ก็กำลังดูไลฟ์สดอยู่เช่นกัน มือที่เดิมที่กำลังลูบขนชั่วคราวปล้น
ชะงักกึก รอคอยคำตอบของหลี่เหวินชวน

บทที่ 214 ปลาเค็มกับแสงจันทร์

[ตัวเองหลงทาง ก็ไม่จำเป็นต้องทำให้คนอื่นมองโลกในแง่ร้ายตามไปด้วยนี่นา?]

[มีคนปล่อยข่าวในอินเทอร์เน็ตว่า กู้หรันชีวคือผู้ก่อตั้งและดีไซเนอร์ของเว่ยหว่อเหอฉิวจิเวลรี่!]

[เศรษฐกิจนั้นสินะ อดีตสามีของเธอเป็นเจ้าของบริษัทเทคโนโลยีในอเมริกา หลังหย่ายังให้เงินเธอไปก้อนใหญ่เลย QAQ]

[ได้ยินว่าฝ่ายชายไม่ยอมเซ็นใบหย่าด้วยซ้ำ]

[แล้วเธอพยายามยับยั้งความคิดของตัวเองให้หลีกหนีชวนด้วยหรือเปล่า]

ใครบ้างจะไม่อยากเสพข่าวซุบซิบนินทา เรื่องทะเลาะกันระหว่างพ่อแม่กับลูก ปัญหาระหว่างสามีภรรยา ไหนจะรายการเรียลิตี้ที่เจาะลึกความสัมพันธ์ของแม่ผัวกับลูกสะใภ้ซึ่งมักจะมี

จำนวนผู้ชมเพิ่มขึ้นเป็นพิเศษ ช่วงแรกเหอซื่ออวีเองยังใช้เรื่องราวความขัดแย้งกับพ่อแม่สร้างกระแสให้ตัวเอง ส่วนของหลี่เหวินชวณั้นบรรยากาศค่อนข้างสงบสุข แม้บางครั้งหลี่เจิ้งหยวนจะทำหน้าดุ แต่โดยรวมก็ดูเป็นพ่อที่ดี

มีคนในไลฟ์สดสังเกตเห็นว่า แม่หลี่เจิ้งหยวนบอกว่าไม่สนใจลูกชาย แต่เขากลับแอบดูรายการของหลี่เหวินชวณเป็นประจำ บางครั้งยังพิมพ์ข้อความในช่องแชตเพื่อสนับสนุนด้วย

กระทั่งกู่หรงฉิวปรากฏตัว ทุกอย่างก็เริ่มเปลี่ยนไป

“เส้นทางชีวิตนั้นยาวไกล ความรู้สึกยามเริ่มรักไม่สามารถบอกอะไรได้” กู่หรงฉิวกล่าวพลางจ้องมองหลี่เหวินชวณ

ผ่านไปครู่ใหญ่ หลี่เหวินชวณถึงได้หันศีรษะกลับมาริมฝีปากแต่มรอยยิ้มบางๆ “บางทีอาจเป็นเพราะแม่มยังไม่พบคนคนนั้น หรือไม่...แม่อาจรักตัวเองมากกว่า ไม่เคยคิดจะปรับตัวให้เข้ากับใครหรืออะไร ชีวิตที่เปลี่ยนจุดหมายปลายทาง

ตลอดเวลาอาจดูน่าตื่นเต้น แต่สุดท้ายก็ยังเหนื่อยอยู่ดี ไม่ใช่หรอกครับ”

ภูหรั่งหัวชะงัก เผยอริมฝีปากเล็กน้อยแต่ก็ไม่ได้พูดอะไร ออกมา

ความรักเป็นสิ่งที่เลื่อนลอยที่สุดในโลก เธอมองดู หลี่เจิ้งหยวนกับเหลียงเมิ่งแล้วก็อดขำไม่ได้ หลี่เจิ้งหยวนที่บริหารบริษัทใหญ่โตไม่ต้องการภรรยาจากตระกูลทรงอำนาจ เพราะอาจกลายเป็นอุปสรรคในเส้นทางธุรกิจของเขา ดังนั้น คนตัวเปล่าอย่างเหลียงเมิ่งจึงเหมาะสมที่สุด

เหลียงเมิ่งเองก็ต้องการหลี่เจิ้งหยวนเช่นกัน ด้วยคุณวุฒิที่สูงส่งของเธอ แม้จะพยายามดิ้นรนทั้งชีวิต ก็คงไม่สุขสบายเท่าแต่งงานกับหลี่เจิ้งหยวน

“อย่าใช้สายตาของแม่ไปตัดสินคนอื่น” หลี่เหวินชวน กล่าวขัดความคิดของภูหรั่ง “ความสัมพันธ์ทุกอย่างก็เหมือน การบ่มไวน์ ยิ่งนานยิ่งลึกซึ้ง ยิ่งลึกซึ้งก็ยิ่งไม่เสียใจ ไม่ใช่การ กักขังตัวเองไว้ในมุม ปิดกั้นทุกคนที่พยายามเข้าหา”

“หืม แม่ปิดกั้นตัวเองตั้งแต่เมื่อไหร่” กุ๋หรั่งชีวหัวเราะออกมา

“แม่ไม่เคยคิดสินะว่าทำไมอดีตสามีของแม่ถึงไม่อยากหย่า” หลีเหวินชวนจ้องเธอด้วยดวงตาใสกระจ่าง ราวกับผืนน้ำในฤดูใบไม้ร่วงที่มองทะลุไปถึงจิตใจของกุ๋หรั่งชีว

เธอเบือนหน้าหนี ไม่สบตากับลูกชาย “ลูกรู้ได้ยังไงว่าแม่ไม่เคยคิด...”

หลีเหวินชวนจับจ้องไปยังกล้องแล้วพูดด้วยน้ำเสียงสบายๆ “เพราะถ้าผมรักใครสักคน ผมต้องการให้เขาเป็นส่วนหนึ่งของผมอย่างแท้จริง ไม่คิดจะปล่อยมือไปตลอดชีวิต ผมจะมีที่สำหรับเขาเสมอ ไม่ว่าอนาคตจะเป็นเช่นไร”

จากถนนลูกรังในชนบทไปจนถึงตึกสูงระฟ้า ตอนนี้เวลาผ่านไปแล้ว ทว่าชาตินี้จะไม่มีวันปล่อยมืออีก

“ถ้าอย่างนั้น...ก็ขอให้ลูกโชคดี” กุ๋หรั่งชีวกล่าวจบก็ลุกขึ้น คว่ำบู้หรีกับไฟแช็กแล้วเดินไปยังสวนหลังบ้าน

[อ้ากกก หลีเหวินชวนตอนนี้เท่าเกินไปแล้ว awsl¹!!!!]

[ชวนชวนมีคนที่ชอบแล้วเหอ QAQ หรือว่านี่คือการประกาศเปิดตัว]

[อย่าคิดไปเอง คนโชคดียุคนั้นคือฉันต่างหาก~]

[พูดอะไรไร้สาระ! เมื่อกี้เขามองกล้องชัดๆ แสดงว่าเขาหมายถึงฉันต่างหาก!]

จากตำแหน่งที่หลีเหวินชวนนั่ง มีหน้าต่างบานสูงจรดเพดาน ทำให้ห้องนั่งเล่นดูสว่างไสว หากมองไปจะเห็นบ้านฝั่งตรงข้าม ที่นั่นมีใครบางคนยืนอยู่ กำลังอุ้มแมวไว้ในอ้อมแขน

เพราะม่านที่กั้น ทำให้มองเห็นได้ไม่ชัดนัก แต่หลีเหวินชวนรู้ว่าเจียงหวนชิงกำลังยืน

นิ้วยาวเรียวแหวกม่านออกเล็กน้อย ก่อนที่หัวกลมฟูของแมวจะโผล่ออกมาเป็นอันดับแรก อุ้งเท้านุ่มแนบลงบน

¹ “awsl” เป็นคำสแลงที่ได้รับความนิยมในสังคมออนไลน์ของจีน โดยมาจากพินอิน “ā wǒ sǐ le” (啊我死了) ซึ่งแปลตรงตัวว่า “โอ้ ฉันตายแล้ว” มักใช้ในบริบทของความชื่นชมหรือความคลั่งไคล้ในสิ่งใดสิ่งหนึ่ง

กระจก มันอำปากคล้ายกับกำลังพูดอะไรบางอย่าง แล้วใบหน้า
ของเจียงหนานเซิงก็ค่อยๆ ปรากฏขึ้นในสายตาของหลี่เหวินชวน
ใบหน้าของเขาประณีตดังภาพวาดชั้นเยี่ยม แทบจะกลืนกิน
ทุกสายตาของหลี่เหวินชวนไปทั้งหมด

อีกฝ่ายขยับริมฝีปากโดยไม่ออกเสียง

หลี่เหวินชวนอ่านริมฝีปากนั้นออก เจียงหนานเซิงกำลัง
พูดว่า ‘ผมก็เหมือนกัน’

ผมรักคุณเหมือนกัน เต็มใจจะมอบทุกวินาทีและอนาคต
ให้กับคุณ ที่ไหนมีคุณ ที่นั่นก็ต้องมีผม เราตกลงกันแล้วว่า
อยู่ด้วยกันตลอดชีวิต ถ้าขาดไปแม้แต่นาทีเดียว วินาทีเดียว
หรือแม้เพียงเสี้ยววิ ก็ถือว่าไม่เป็นไปตามสัญญา

ระยะห่างระหว่างพวกเขาราวกับช่วงเวลาที่ผ่านมา
นับพันปี ท่ามกลางยามราตรีที่พราเลือน ผู้คนนับล้านถูก
กาลเวลากลิ่นกินและพัดพาหายไป พวกเขาเองก็เคยเดินบน
เส้นทางนี้ ฝ่าฟันอุปสรรคต่างๆ จนกระทั่ง ณ จุดตัดของ
กาลเวลา พวกเขาก็ได้โอบกอดกันอีกครั้ง

และจะไม่มีวันแยกจากกันอีกตลอดไป

หลี่เหวินชว่นวางแก้วกาแฟ แม่บ้านได้จัดห้องตามคำสั่ง
ของเขาแล้ว เขาจึงหันไปบอกตากล้องให้ตามขึ้นไปยังระเบียง
ชั้นบน

“คืนนี้พระจันทร์สวยมากเลย ว่าไหม”

กระแทกการไลฟ์สดคืนนี้จบลง หลี่เหวินชว่นก็ยังคงนั่ง
อ่านหนังสืออยู่ที่ระเบียงใต้แสงไฟดวงเล็กๆ โดยมีดวงจันทร์
ส่องแสงอ่อนโยนเป็นฉากหลัง ภาพที่ปรากฏในไลฟ์สดเต็มไปด้วย
ความประณีตราวกับภาพวาดจนไม่มีใครสามารถละสายตา
ไปหรืออยากให้มันจบลง

นี่คือวันสุดท้าย ท่ามกลางบรรยากาศที่ครึกครื้น การ
ถ่ายทอดสดของหลี่เหวินชว่นปิดฉากลงด้วยความละมุนละไม
เป็นที่สุด

รุ่งขึ้น เมื่อหลี่เหวินชว่นตื่นขึ้นมา ภูธรันชีวิตก็พาฟางเย่ว
จากไปแล้ว

แม่บ้านที่ภัทรันชีวีเรียกมาช่วยจัดห้องยังคงทำความสะอาด พอเห็นเขาก็กล่าวด้วยท่าทางสุภาพ “คุณหลี คุณก๊อบอกว่าคุณน่าจะตื่นเวลานี้ ฉันเลยเตรียมอาหารเช้าไว้ให้ อยู่บนโต๊ะแล้วค่ะ ทุกอย่างยังอุ่นอยู่”

“ขอบคุณครับ” หลีเหวียนชวนเดินไปที่โต๊ะอาหาร มองดูอาหารเช้าที่เพิ่งทำเสร็จใหม่ๆ อุณหภูมิกำลังดี ไม่ต้องรอให้เย็นลง

เขาไม่คิดเลยว่าภัทรันชีวีจะยังใส่ใจเรื่องเล็กๆ น้อยๆ เหล่านี้ ทั้งที่ทั้งสองแทบไม่เคยใช้เวลาด้วยกันมาก่อน

ในเซตของเขามีข้อความจากภัทรันชีวี

[แม่คิดว่าลูกคงไม่สนใจงานฟรีเซนต์เตอร์เครื่องประดับเลยให้เหอซืออวีเป็นแทน เธอดูน่าสงสารดี อย่าถามว่าทำไมแม่ถึงรู้ว่าลูกจะตื่นเวลานี้ ถ้าหลีแจ้งหยวนดูไลฟ์สดของลูกได้ แม่จะดูบ้างไม่ได้หรือไง อีกอย่าง แม่มีบ้านอยู่ที่เมืองไห่ซื่อ ไม่ต้องห่วง]

กระชับ เรียบง่าย แต่ก็ยังอ้อมค้อมอยู่เล็กน้อย นี่แหละคือนิสัยของภัทรันชีวี

อาหารเข้ามีสองชุด หลีเหวินชวณยิ้มบางแล้วส่งข้อความหาเจียงห่านเซิงให้ตื่นมากินข้าวด้วยกัน

“ผมนี้กว่าแม่ของคุณจะพูดอะไรซะอีก” เจียงห่านเซิงตื่นขึ้นมาตรงเวลาตามนาฬิกาชีวิต แต่ได้ตากลับมีรอยคล้ำชัดเจน ขณะนั่งอยู่ตรงข้ามหลีเหวินชวณก็ยังหาไม่หยุด

“กังวลจนนอนไม่หลับหรือ”

เจียงห่านเซิงกล่าว “เปล่า ผมนั่งดูละครแม่ผิวลูกสะไภ้ทั้งคืนนะ หาข้อมูลไว้หน่อย”

“...” หลีเหวินชวณเกือบสำลักน้ำเต้าหู้ “สมน้ำหน้า”

เจียงห่านเซิงไม่ได้บอกว่าความจริงเขาไม่เพียงดูละครทั้งคืน แต่ยังนั่งตัดต่อวิดีโอจนตีกตื้น ตั้งใจจะสร้างกระแสให้คู่ของพวกเขาเจียบๆ คาดว่าคลิปน่าจะผ่านการตรวจสอบวันนี้

ส่วนแฟนฟิคเรื่องนั้นก็เก็บหน้าไปได้ด้วยดี แม้ว่าจะมีเหตุการณ์เข้าใจผิดเมื่อคืนที่ทำให้เกิดปัญหานิดหน่อย แต่โดยรวมแล้วก็ไม่ใช่ปัญหาใหญ่ เจียงห่านเซิงหวังว่าเมื่อแฟนฟิคเรื่องนี้จบ นักเขียนจะเขียนภาคต่อเป็นฉบับยุคปัจจุบันบ้าง

“พูดถึงเรื่องวันนี้ พวกเรามีโฆษณาที่ต้องถ่ายด้วยกันนะ”
หลี่เหวินชวนเซ็ดปาก

ควอยา

บทที่ 215 ปลาเค็มมีวาสนา

“คุณไม่พูดผมก็ลืมไปแล้ว” เจียงหนานเซิงเออปาท่องโก๋จุ่มลงไปในน้ำเต้าหู้แล้วกินต่อ

เขาไม่เคยรับงานโฆษณาระหว่างตอนช่วงพักมาก่อน แต่ครั้งนี้อีกฝ่ายระบุว่าป็นงานคู่กับหลี่เหวินชว่น แถมพูดจากับเขาอย่างสุภาพมาก คงกลัวว่าเขาจะไม่พอใจ แต่แบรนต์นม төөหยวนกลับต้องการบรรลุข้อเสนอแนะแบบสุดๆ

พวกเขารู้ดีว่าถ้าจับบุคคลระดับตำนานสองคนนี้มาเล่นโฆษณาด้วยกัน จะต้องเกิดกระแสร้อนแรงแน่นอน ดังนั้นจึงต้องจ้อเจียงหนานเซิงซึ่งเป็นตัวแปรที่ควบคุมยากที่สุดให้ได้

หยางเซวียนแทบจะเซ็นสัญญาให้เขาทันทีโดยไม่บอกก่อน แต่สุดท้ายก็ยังยังใจไว้และแจ้งเขาก่อน แล้วเจียงหนานเซิงก็ตอบตกลงอย่างง่ายดาย งานโฆษณานี้ทำให้โบน์สปลายเดือนของหยางเซวียนเพิ่มขึ้นเป็นเท่าตัว แถมยังได้รับคำชมจาก

เจียงหนานชิงอีกว่า ‘ต่อไปถ้ามีงานดีๆ แบบนี้ คุณต้องรีบคว้าไว้เลย’

หลี่เหวินชวนกล่าวว่า “เจิงเปี่ยนบอกว่า เพื่อนเขาตกลงให้ผมไปแคสท์บทแล้ว แต่ช่วงนี้มีเรื่องต้องจัดการ เลยเลื่อนนัดไปวันพรุ่งนี้”

บทได้ส่งมาเรียบร้อยแล้ว ทว่าวิธีการแสดงต้องอาศัยความพยายามของหลี่เหวินชวนเอง

“หลี่ชิงหลวนเป็นผู้กำกับหญิงที่หาตัวจับได้ยากในวงการ ตอนนั้นมีผู้กำกับเคยแนะนำให้ผมไปลองแคสท์บทกับเธอ แต่เธอไม่เลือกผม เพราะคิดว่าผมไม่เหมาะกับบท” เจียงหนานชิงยังจำผู้กำกับคนนี้ได้ นับแต่เขามีชื่อเสียงก็ไม่ค่อยมีใครกล้าปฏิเสธเขา ดังนั้นจึงจดจำเรื่องนี้ได้ชัดเจน

หลี่เหวินชวนรู้สึกแปลกใจ “ผู้กำกับเจิงบอกว่า ตอนที่จะไปทดสอบบท ไม่ได้มีแค่ผมคนเดียว ดังนั้นคงต้องปรับตัวตามสถานการณ์”

เจียงหนานชิงพยักหน้า “ก็ใช่ ตอนนั้นผมแค่ได้นั่งคุยกับเธอแป๊บเดียวเอง”

ภาพยนตร์ของหลี่ชิงหลวนไม่เคยล้มเหลว ไม่ว่าจะเป็นรายได้จากบ็อกซ์ออฟฟิศหรือคำวิจารณ์ ทุกเรื่องล้วนมีเอกลักษณ์เฉพาะตัวจนกลายเป็นมาตรฐานของวงการ แต่เธอเป็นคนที่พิถีพิถันกับทุกรายละเอียด ไม่มีวันประนีประนอมเรื่องคุณภาพ ตอนนี้เธออายุมากแล้ว คาดว่าภาพยนตร์เรื่องนี้น่าจะเป็นผลงานสุดท้ายของเธอก่อนเกษียณ

บทภาพยนตร์ฉบับพิมพ์กระดาษอยู่ระหว่างการจัดส่ง แต่บนหน้าจอโทรทัศน์มีถือปรากฏชื่อเรื่อง ‘คืนจันทร์หาเหนือธารากลางวสันต์’ ตัวอักษรนั้นทำให้จินตนาการถึงแสงจันทร์ส่องกระทบแมกไม้และกระแสน้ำไหลเอื่อย ศาลารายเรียงสูงเสียดฟ้า นักท่องเที่ยวพลุกพล่าน ไฟประดับสว่างไสวไปทั่ว

“ได้ยินมาว่าเป็นภาพยนตร์แนวแฟนตาซี” มันคือผลงานที่เต็มเปี่ยมไปด้วยความทะเยอทะยานและจินตนาการ

หลี่เหวินชวนพูดกับเจียงห่านเชิงเรื่องที่เธอไม่รับงานฟรีเซนเตอร์ของเว่ยหว่าเหอฉิวจิ๋วเว่ร์ และให้เธอซื้อวีไปแทน เจียงห่านเชิงฟังแล้วก็ไม่ได้แสดงความคิดเห็นอะไรมาก เพียงพยักหน้า “ไม่จำเป็นหรอก อีกอย่าง แบรินด์เครื่องประดับใช้ดารารายเป็นฟรีเซนเตอร์ไม่ค่อยได้เปรียบเท่าดาราดัง...”

แต่เขาถูกขัดจังหวะ “ไม่ใช่อย่างนั้น ผมได้รับเชิญไป
ถ่ายโฆษณาและร่วมรายการของพระราชวังต้องห้าม เทียบกัน
แล้วงานของแม่ผมดูต้อกว่านิดหน่อย”

“...”

หลี่เหวินชวนกล่าวอย่างตรงไปตรงมา “คุณเองก็ใช้ว่าจะ
ไม่เคยใช้ของพวกนั้น เทียบเครื่องบรรณาการจากต่างแดนกับ
ของที่ช่างฝีมือในแคว้นทำถวาย สิ่งที่คุณใช้อยู่ตอนนี้ยังเรียกว่า
ของหรรษาฟุ่มเฟือยได้หรือ”

เจียงหนานเซิงพูดไม่ออก ถ้าคิดตามนี้จริงๆ บ้านของเขา
สามารถเปิดเป็นพิพิธภัณฑ์ได้เลย ลดลายการแกะสลักบน
ประตูกุหน้ต่าง โดยเฉพาะหมุดประตูหกเหลี่ยมใต้ป้ายหน้าประตู
และแท่นหินสี่เหลี่ยมจัตุรัสหน้าประตู ล้วนสะท้อนถึงระดับฐานะ
ของเขาอย่างชัดเจน

พูดถึงหลี่เหวินชวน หลังกาของบ้านเก่าที่เขาเคยอยู่ก็มี
รูปปั้นสัตว์มงคลห้าชนิดกับสัตว์ในตำนานอีกหกตัวตั้งเรียงราย
อย่างอลังการ มองจากที่ไกลๆ แล้วดูเหมือนมีชีวิตชีวาไม่น้อย

“ผมรู้จักรายการนั้น” เจียงห่านเซิงเอ๋อ เป็นรายการที่เชิญนักแสดงมาถ่ายทอดเรื่องราวของวัตถุโบราณ ให้พวกเขาทำหน้าที่เป็นผู้พิทักษ์และตัวแทนของวัตถุโบราณเหล่านั้น ลักษณะรายการเช่นนี้ทำให้มีมาตรฐานในการคัดเลือกนักแสดงสูงมาก “พวกเขาให้คุณเป็นตัวแทนของวัตถุโบราณชิ้นไหน”

“จากพิภพแบนราบระดับทองคำหยกแกะสลักลายภูเขาและแม่น้ำ” หลี่เหวินชวนกล่าวชื่อเต็มของวัตถุโบราณออกมา รวดเดียวจนเจียงห่านเซิงแสดงสีหน้าสับสน เขาจึงอธิบายอย่างเอาใจใส่ “ก็คือฉากกั้นที่เคยตั้งอยู่ข้างเตียงของผมในวัยนั้นแหละ”

เจียงห่านเซิง “...”

เจียงห่านเซิง “ผมจำได้ มันเรียกว่าฉากกั้นภูผาและสายน้ำ”

ในอดีต หลี่เหวินชวนเดินทางทั่วต้าชิง ในที่สุดก็วาดแผนที่ภูมิประเทศขึ้นโดยอิงจากแผนที่ต่างๆ และนำมาแก้ไขเพิ่มเติม ช่วงนั้นการค้ากับต่างชาติเริ่มเฟื่องฟู เขาจึงนำแผนที่ที่ได้รับจากคณะทูตต่างแดนมารวมกันเป็นฉบับสมบูรณ์

หลี่เหวินชวนสั่งให้สร้างฉากกั้นนี้ขึ้นเพื่อเตือนใจตัวเอง ให้หมั่นพัฒนาแผ่นดิน ขยายอาณาเขต ปกป้องแคว้นจาก ศัตรูภายนอก และกำจัดคนชั่วภายใน

ฉากกั้นไม่ได้ถูกฝังไปพร้อมกับหลี่เหวินชวน แต่มันถูกส่งต่อรุ่นแล้วรุ่นเล่า จนกระทั่งตำซิ่งล่มสลาย จึงตกอยู่ในมือของผู้สืบทอดในยุคหลัง ด้วยคำจารึกบนฉากที่เขียนไว้ชัดเจนว่า ‘เกียรติยศแห่งแผ่นดิน’ มันจึงถูกเก็บไว้ในคลังสมบัติของราชวงศ์สืบทอดกันมาเป็นเวลานาน

และโชคชะตาก็พัดพาให้มันถูกพบในคลังเก็บสมบัติของพระราชวังต้องห้าม

บัดนี้ อดีตเจ้าของของมันกำลังจะกลับมาเล่าเรื่องราวของมันอีกครั้ง

หลี่เหวินชวนพูดถึงอดีตกับเจียงหวนเชิงเล็กน้อย “จะว่าไปก็บังเอิญมาก ในการบรรยายวัตถุโบราณครั้งนี้ ผมต้องรับบทเป็นฮ่องเต้ซึ่งหมิง หลี่เหยา”

เจียงหวนเชิงส่ายหน้า “บังเอิญได้ฮ่องเต้ตัวจริงเลย”

ตารางถ่ายโฆษณาอยู่ในช่วงบ่าย ทั้งสองพักอยู่ด้วยกัน
หยางเซวียนกับเหอเหมิงจึงไม่ได้ตามมาด้วย คิดว่าคงไม่มีอะไร
ผิดพลาด เลยปล่อยให้พวกเขาไปกันเอง

การเปลี่ยนแปลงของฤดูกาลทำให้อากาศไม่ร้อนจัด
อีกต่อไป แต่ความวุ่นวายในกองถ่ายกลับทำให้อุณหภูมิใน
บริเวณนั้นสูงขึ้นอย่างเห็นได้ชัด

ผู้กำกับกำลังหารือกับทั้งสองเกี่ยวกับเนื้อหาของโฆษณา
เนื่องจากเป็นโฆษณาที่จะออกอากาศทางโทรทัศน์ จึงไม่
สามารถถ่ายแค่ภาพนิ่งธรรมดาได้

ก่อนหน้านี้ โฆษณาแบบนี้มักเป็นนักแสดงชายหญิง
หรือไม่ก็ใช้นักแสดงคนเดียว แต่ครั้งนี้พวกเขาดึงนักแสดงชาย
สองคนมาถ่ายด้วยกัน ทีมวางแผนโฆษณาจึงเครียดจนแทบ
หัวล้าน พยายามคิดหาวิธีนำเสนอแบรนด์ให้มีความคิด
สร้างสรรค์ และดึงดูดเด่นของนักแสดงออกมา แถมยังต้องคง
ความสดใสในเชิงบวกอีกด้วย

“แนวคิดของเราคือการเริ่มต้นจากไลฟ์สไตล์ของคน
หนุ่มสาว แบบนี้จะได้กลิ่นอายของชีวิตชีวามากกว่า พวกคุณ

สองคนจะต้องมีกระบวนการพบและรู้จักกัน” ผู้กำกับซึบท์และ
สังเกตสีหน้าของทั้งสองคน “ในสังคมปัจจุบัน ความสัมพันธ์
ระหว่างผู้คนเริ่มห่างเหิน ผู้คนส่วนใหญ่ชอบความปัจเจก
แต่เมื่อได้พบเจอใครบางคนที่เราเข้าใจเรา ก็เหมือนได้พบกับ
แสงสว่างที่ส่องเข้ามาในชีวิต”

ที่จริงผู้กำกับอยากพูดว่าคุณเจียงนาจะเข้าใจเรื่องนี้ดี
เพราะทุกครั้งที่เจียงหนานเซิงโดนปาปารัซซี่ถ่ายภาพ ก็จะมี
เขาอยู่ตัวคนเดียวตลอด ข้างกายมีเพียงทีมงานหรือผู้ช่วย ทว่า
ทุกอย่างกลับเปลี่ยนไปแต่ตั้งแต่ได้รู้จักกับหลี่เหวินชวน

แน่นอนว่าเขาไม่กล้าพูดออกไป จึงทำได้เพียงคิดในใจ
เพราะเกรงว่าถ้าพูดออกไปแล้ว ‘ตัวพ่อ’ ของวงการจะไม่เล่น
ด้วย

แต่เขาเชื่อว่าเจียงหนานเซิงจะสามารถถ่ายทอดบทบาทนี้
ได้เป็นอย่างดี

หลี่เหวินชวนอ่านบทอย่างละเอียด โฆษณานี้เป็น
เรื่องราวของคนหนุ่มสองคนที่ไม่เคยรู้จักกันมาก่อน ใช้ชีวิต

ทำงานในเมืองใหญ่โดยไม่มีญาติพี่น้อง เผชิญกับความวุ่นวาย
ของชีวิตทุกวัน ใช้ชีวิตซ้ำซากจำเจอยู่แค่ที่ทำงานกับห้องเช่า

แรกเริ่มทั้งคู่พบกันที่ตู้ขายของอัตโนมัติ พวกเขาเลือก
สินค้าชนิดเดียวกัน และนั่นก็เป็นการพบกันครั้งแรกของ
พวกเขา

ต่อมาขณะที่ต่างคนต่างเลิกงานดึกดื่นเหมือนกัน
พวกเขาพบกันที่ร้านสะดวกซื้อยามดึก และหยิบไอ้เต๋งร้อนๆ
กับนมเท่อหยวน นั่นคือการพบกันครั้งที่สอง

ประโยคสุดท้ายของโฆษณา ‘นมเท่อหยวน นมพิเศษที่
คัดมาให้ผู้มีวาสนาพิเศษ’²

เห็นได้ชัดว่าทีมงานพยายามพลิกแพลง หาจุดขายอย่าง
เต็มที่ เล่นคำพ้องเสียงได้อย่างเป็นธรรมชาติ

กระบวนการทำความเข้าใจบทใช้เวลาไม่นานนัก หลัง
อ่านจบ ทั้งสองคนก็วางบทลงแล้วกล่าวว่า “เริ่มถ่ายได้เลย”

² ประโยคสุดท้ายของโฆษณา “特源乳，相遇于茫茫人海一定有特别的缘分” เล่นคำ
พ้องเสียงของ 特 (เท่อ) ที่แปลว่าพิเศษ และ 缘 (หยวน) ที่แปลว่าวาสนา โชคชะตา

บทที่ 216 ปลาเค็มดำเนินชีวิต

ผู้คนเดินผ่านไปมาอย่างเร่งรีบ รถยนต์แล่นขวักไขว่ โลกหมุนไปไม่หยุดนิ่ง แต่เบื้องหน้าของชายหนุ่มกลับเงียบสงบและอ้างว้าง

เครื่องจำหน่ายสินค้าอัตโนมัติเต็มไปด้วยเครื่องดื่มหลากหลายชนิด แต่มีเพียงนมเท่านั้นที่เหลืออยู่แค่ไม่กี่ขวดสุดท้าย

‘สแกนคิวอาร์โค้ด’ ‘ชำระเงิน’ ‘การชำระเงินล้มเหลว’ ตัวหนังสือขนาดใหญ่บนหน้าจอมือถือแจ้งเตือนว่า ‘ยอดเงินคงเหลือไม่เพียงพอ’ เด็กหนุ่มถอนหายใจพลางจ้องหน้าจอโทรศัพท์อย่างเหม่อลอย

ทันใดนั้นก็มีใครบางคนปรากฏตัวขึ้นตรงหน้า เขาเอียงศีรษะมองแต่ไม่ได้เงยหน้าขึ้น นมเทออยวอนสองขวดกลิ้งลงมา ชายคนนั้นหยิบขึ้นมาแล้วส่งให้เขาหนึ่งขวด “ฝนกำลังจะตก รีบกลับเถอะ”

ใบหน้าของผู้คนในบริษัทยูเอ็นซา เอกสารกองท่วมหัว
บนโต๊ะทำงาน เสียงหัวหน้ากระตุนให้ทุกคนขยันทำงานเพื่อเพิ่ม
ยอดขายแล้วจะได้โบนัส

พนักงานใหม่ต่างให้กำลังใจกัน ด้วยความรู้สึกว่าอนาคต
ช่างเต็มไปด้วยความหวัง

ชายหนุ่มมองท้องฟ้าที่ค่อยๆ มืด ก่อนเปิดขวดนม
เทอหยวนแล้วยกขึ้นดื่มจนหยดสุดท้าย เขาเขย่าขวดเปล่าในมือ
พลันรู้สึกถึงความว่างเปล่าในจิตใจ

รอยยิ้มของชายหนุ่มคนนั้นผุดขึ้นมาในหัว หวานละมุน
ราวกับรสชาติของนมเปรี้ยวรสพีชในมือ

ร้านสะดวกซื้อที่เปิดตลอด 24 ชั่วโมงส่องสว่างเจิดจ้า
ในยามค่ำคืน เขากุมถ้วยโอเด็งร้อนๆ ไว้เพื่อเพิ่มความอบอุ่น
แต่แล้วเสียงที่คุ้นเคยก็ดังขึ้นด้วยน้ำเสียงประหลาดใจ “เรา
เจอกันอีกแล้ว”

“คราวนี้ผมเลี้ยงเอง” เขาชิงจ่ายเงินก่อน

วิถีโอถูกเร่งความเร็ว วันคืนที่แสนน่าเบื่อ เมื่อพบเจอคน
แปลกหน้าที่อบอุ่นตั้งแสงอาทิตย์ในเมืองที่ไม่คุ้นเคย ระยะห่าง
ระหว่างทั้งคู่ก็ค่อยๆ ลดลง

เมื่อภาพโปรโมตและโฆษณาอย่างเป็นทางการของ
นมเทอหยวนถูกปล่อยออกมา ก็ติดฮ็อตเสิร์ชอันดับหนึ่งทันที
โดยไม่ต้องเสียเงิน

ตอนเริ่มโปรโมต เหล่าแฟนคลับของทั้งสองคนได้ตกลง
กันไว้แล้วว่าจะช่วยกันสร้างกระแส เริ่มจากการติดตาม เมื่อ
วิดีโอตัวเต็มเผยแพร่ออกมา ก็จะช่วยกันเพิ่มยอดวิวทันที

คอมเมนต์เต็มไปด้วยความสนับสนุนจากแฟน ๆ จน
ยอดไลก์พุ่งเกินสองแสนภายในหนึ่งนาที่ การแชร์ทะลุเจ็ดหมื่น
ครั้ง และความนิยมก็เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง

คนที่ผ่านมาเห็นและยังแชร์โพสต์ต่างแสดงความคิดเห็น
ว่า [รู้สึกเหมือนได้เห็นชีวิตของตัวเอง น่าเบื่อ จำเจ แต่ก็ยังมี
หวัง]

จังหวะชีวิตในยุคปัจจุบันเป็นไปอย่างรวดเร็ว คนที่ไล่ตามความฝันต่างออกเดินทางไปยังที่ไกลแสนไกล หวังว่าจะมีหน้าที่การงานที่ดี สามารถลงหลักปักฐานในต่างเมืองได้

แต่วันเวลาที่ดำเนินไปอย่างซ้ำซากราวกับหยดน้ำที่ไหลปะปนไปกับกระแสผู้คน ทำให้เริ่มหวนคิดถึงบ้านเกิดและช่วงวัยเยาว์

เย่าเย่าฮุยเปล่งประกาย [ก่อนหน้านี้ พ่อแม่อยากให้ฉันเป็นครู แต่ฉันไม่ยอม เพราะคิดว่าตัวเองจะมีอนาคตที่ดีกว่านั้น แต่ตอนนี้กลับพบว่าฉันยังเด็กเกินไป]

โคมไฟในฝันแห่งเจียงหนาน [ถ้าทำได้ ฉันอยากเลือกคณะและมหาวิทยาลัยใหม่ ฉันไม่ยอมออกจากเมืองอีกแล้ว]

วีเคเคแอล [ฉันมาเรียนต่อที่ต่างเมืองตัวคนเดียว สุดท้ายก็ตัดสินใจอยู่ทำงานที่นี้ในเมืองใหญ่ที่ใครๆ ต่างก็ใฝ่ฝันอยากมาอยู่ แต่ทุกวันนี้ฉันกลับรู้สึกที่ตัวเองเข้ากับที่นี้ไม่ได้]

กลับบ้านไปทำนา [กำลังคิดจะลาออก กลับบ้านไปสอบข้าราชการ เริ่มแก่แล้วคงต้องคิดเรื่องหาคู่และแต่งงานสักที]

ฮ็อตเสิร์ชในตอนนีได้เต็มไปด้วยอารมณ์และความรู้สึก
ที่ชาวเน็ตระบายออกมา คาดไม่ถึงเลยว่าโฆษณาของนม
เทอหยวนจะกระตุ้นให้เกิดกระแสสังคมในวงกว้าง จนกลายเป็น
หัวข้อถกเถียงที่ได้รับความสนใจอย่างรวดเร็ว

นักวิเคราะห์สื่อกระแสหลักถึงกับเขียนบทความพิเศษ
เกี่ยวกับเรื่องนี้ เพื่อวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างอุดมคติและ
ความเป็นจริงของคนรุ่นใหม่ในสังคมปัจจุบัน

อัตราการรับนักศึกษาเข้ามหาวิทยาลัยเพิ่มขึ้นทุกปี
และจำนวนผู้สำเร็จการศึกษาก็เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง แต่
ตำแหน่งงานกลับมีเท่าเดิม ตำแหน่งงานใหม่มักมาพร้อมกับ
ความเสี่ยง ธุรกิจใหม่ๆ ต้องดิ้นรนอยู่ระหว่างรอยแยกของ
เศรษฐกิจ ดูเหมือนคนหนุ่มสาวจะต้องเผชิญกับความท้าทาย
ที่มากขึ้นกว่าเดิม

ที่น่าประหลาดใจคือ กระทั่งเหอซืออวี่ก็ยังแชร์โพสต์นี้
ลงเว่ยปั๋วของตัวเองเช่นกัน ชาวเน็ตสังเกตเห็นว่าเธอกด
ติดตามหลี่เหวินชวณอยู่ฝ่ายเดียว ทั้งๆ ที่ก่อนหน้านี้ทั้งสอง
เหมือนจะขัดแย้งกัน

เมื่อเห็นว่าหลี่เหวินชวนไม่ได้กดติดตามเธอกลับทันที
เหอซืออวี่กลับรู้สึกโล่งอก อย่างน้อยก็ไม่ต้องรู้สึกอึดอัด

เธอเตรียมใจไว้แล้วว่าอาจต้องเสี่ยงงานฟรีเซนเตอร์ไป
เพราะไม่เชื่อว่ากุ๋หั่นชิวจะไม่รู้ว่าเธอเคยมีท่าทีอย่างไรกับ
หลี่เหวินชวน นอกจากนั้นงานฟรีเซนเตอร์อื่นๆ ของเธอก็เริ่ม
สิ้นคลอน จนเธอเอาแต่จ้องโทรศัพท์ตลอดวันตลอดคืน

แต่สุดท้าย งานฟรีเซนเตอร์ก็ตกเป็นของเธอ กุ๋หั่นชิว
พูดกับเธอว่า 'นี่ก็เพราะลูกชายของฉันไม่ต้องการ เธอคงรู้ตัวดี
นะว่าควรทำยังไง หวังว่าความสามารถของเธอจะคู่ควรกับ
เครื่องประดับของฉัน'

เธอรู้ว่าหลี่เหวินชวนใจกว้าง จึงไม่มาคิดบัญชีกับเธอ

หลี่เหวินชวนเพิ่งรู้ว่าเหอซืออวี่กดติดตามตัวเองก็เพราะ
เหอเหมิงเต๋อน พอเข้าไปดู จึงเห็นว่าหานสือเหย่ก็เพิ่งติดตาม
เขาเช่นกัน

เขาไม่ได้กดติดตามกลับ เพราะคิดว่าไม่จำเป็น

หลังจากรูปโปรไฟล์ของหานสื่อเหยยู่ครู่หนึ่ง จู่ๆ ก็นึกอะไรออก จึงหยิบโทรศัพท์แล้วพิมพ์ข้อความหาหวังอีเหวิน [ผมดั่งแล้วนะ คุณก็อย่าไปแก้ผ้าวิ่งล่ะ เดี่ยวจะโดนจับ]

พอกดส่งเสร็จก็ลบเพื่อนและบล็อกทุกช่องทางการติดต่ออย่างรวดเร็ว เขาชอบความรู้สึกที่ได้แะคนอื่นโดยที่อีกฝ่ายไม่สามารถแะกลับ

เมื่อก่อนเป็นเพราะสถานะ แต่ตอนนี้คือพลังของอำนาจโดยตรง

ขณะที่โฆษณาของเขายังคงติดฮ็อตเสิร์ช หน้าแรกของเว็บ B ก็ได้แนะนำให้ดูคลิปวิดีโอ ‘ชีวิตนี้ผมเกิดมาเพื่อคุณ | เจียงหานเชิง × หลี่เหวินชวน (ฉบับตัดต่อจบแบบแอปปีเอนดิง)’

คลิปวิดีโอนี้เพิ่งถูกอัปโหลดได้ไม่ถึงสองชั่วโมง แต่ยอดไลก์กลับพุ่งเกินสองแสน ยอดเหรียญที่แฟน ๆ สนับสนุนทะลุหนึ่งแสนห้าหมื่น แม้เจ้าของช่องจะยังอยู่แค่ระดับสาม

ความอยากรู้อยากเห็นทำให้เขากดเปิดวิดีโอ นั้นขึ้นดู

เพื่อให้เจียงหนานซึ่งที่อยู่อีกฝั่งจับได้ เขาจึงหยิบหูฟังแบบมีสายมาใช้ เพราะกลัวว่าถ้าใช้บลูทูธแล้วสัญญาณไม่ดีเสียงอาจหลุดออกไป

ไม่เปิดดูยังดีกว่า พอเปิดดูเท่านั้นแหละ...ให้ตายเถอะ นี่มันพล็อตบ้าอะไรกัน!

อ๋องผู้สูงศักดิ์ตกหลุมรักคุณชายพเนจร แต่จำต้องเก็บงำความรู้สึกไว้ไม่กล้าก้าวข้ามเส้น พอฮ้องเต้สวรรคต เขาซึ่งเป็นหนึ่งในผู้มีสิทธิชิงบัลลังก์จึงจำต้องกลับคืนสู่เมืองหลวง

ไม่คิดว่ากลับถูกซุ่มโจมตีจนเกือบเอาชีวิตไม่รอด ในห้วงสุดท้ายของชีวิต ชายในชุดแดงก็พุ่งเข้ามา ‘ไปกับข้า! ฝ่าวงล้อมออกไป!’

ทว่าศัตรูกลับมากเกินไปกว่าจะต้านทาน เมื่อไร้คนมาช่วย สุดท้ายทั้งสองก็ไปหยุดอยู่ตรงหน้าผาสูงตระหง่าน เบื้องล่างมีเพียงทะเลเมฆปกคลุมจนไม่เห็นกันเหว ทั้งคู่โอบกอดกันก่อนกระโจนลงไป ชายชุดแดงกล่าวว่า ‘หากต้องตายเพื่อเจ้า ข้าก็ไม่เสียใจ’

หลี่เหวินชวน “...”

นี่มันเทคโนโลยีขั้นสูงอะไรกัน ทำไมถึงสามารถตัดต่อ
หนังคนละเรื่องมารวมกันได้

พอข้ามภพมายังโลกปัจจุบัน อดีตต้องก็กลายเป็นชี้อีโอ
ของบริษัทยักษ์ใหญ่ ขับรถหรู สวมสูทเนียบ มีผู้ช่วยคอยถือ
เอกสารให้ ภายนอกดูเย็นชาไร้หัวใจ แต่พอกลับบ้านก็จะดันคน
ติดกำแพงแล้วกระซิบว่า ‘คุณคิดถึงผมบ้างไหม?’

คอมเมนต์ในวิดีโอ ‘อ้ากก!!!’

หลီးเหวินชวณรู้สึกหมดแรงราวกับมีมคุณลุงในรถไฟ
ใต้ดิน

แต่มันก็เป็นความรู้สึกที่ทั้งอึดอัดและฟินแปลกๆ ถึงแม้
จะเขินจนแทบเอาเท้าจิกพื้น แต่ก็หยุดดูไม่ได้

และแล้ว...ฟองสบู่กับสายน้ำในห้องอาบน้ำก็กระเซ็น
ออกมาเป็นระลอก กำแพงกระจกผ้ามีเงาเลือนรางซ้อนทับกัน
สองร่าง

เสียงนกขั๊บนาน โลกมนุษย์พลิกผัน

แสงเทียนทอดเงาของมือเรียวยาวคู่หนึ่งลงบนผนัง โดย
มีเงาไท่ผู่กระหว่างมือทั้งสองข้าง

ชายหนุ่มก้มลงกระซิบเสียงแหบพร่า ‘เด็กดี อย่าขยับ’

ภาพจากระยะใกล้ทำให้เห็นลูกกระเดือกที่ขยับขึ้นลง
ไม่รู้ว่าเหงื่อที่ไหลผ่านขมับไหลไปสู่จุดใด

ไอร้อนในยามค่ำคืนค่อยๆ ลอยขึ้น รวมตัวกันในดวงตา
ของใครบางคน ก่อนจะร่วงลง เปียกชื้นไปทั่วผ้าปูที่นอน

หลี่เหวินชวน “...”

หลี่เหวินชวนคิดในใจว่า ‘อ้ากกกก ช่วยด้วยยยย!!!’

หลี่เหวินชวนภายนอก : ขอผมศึกษาบทละครนี้หน่อย
นะ.JPG

เจียงหนานเซิงก็มองโทรศัพท์มือถืออยู่เหมือนกัน เขาไม่
ขยับตัวเพื่อไม่ให้หลี่เหวินชวนเห็นว่าตัวเองกำลังทำอะไร ก่อน
แอบเหลือบมองอีกฝ่าย ดูให้แน่ใจว่าหลี่เหวินชวนกำลังคร่ำเคร่ง
อยู่กับบทละคร

จากนั้นก็เข้าไปพิมพ์คอมเมนต์แล้วปักหมุด [เปิดรับบท
แฟนฟิค ใครตัดต่อวิดีโอได้มารวมพลั้งกันเถอะ สาววาย
ทั้งหลายมาเสพความฟินไปด้วยกัน!]

สาววาย

บทที่ 217 ปลาเค็มสะดุ้งตื่นจากฝัน

เจ้าของช่อง ‘เหตุการณ์ชีวิตของชนชน’ ได้คอมเมนต์ และปักหมุดความคิดเห็นของตัวเองโดยตรง ขอเพียงเปิดดู ส่วนแสดงความคิดเห็น ย่อมไม่มีทางมองข้ามความกระตือรือร้น ที่แทบทะลักออกมาจากหน้าจอ

[พี่สาว ฉันมีเว็บหนึ่งจะแนะนำ ที่นั่นมีคลังวิดีโอมากมาย ให้เลือก]

[อ้ากกกกก ตัดต่อเพิ่มอีกเถอะ ฉันพร้อมเปย์ พวกเรา ขาดแคลนคลิปดีๆ ของคู่ห่านชนมาก เจียงห่านเซิงทำให้ พวกตัดต่อคลิปกลัวจนหนีหายไปหมดแล้ว]

[พี่สาวกลัวมาก ฉันเองก็อยากทำคลิปตัดต่อของสองคน นี้ แต่ไม่กล้าเผชิญหน้ากับเจียงห่านเซิง]

[ฉันเป็นสายหีน มาขอภาพคู่จิ้นที่นี่ เข้าใจไหม]

[รีพอร์ตแล้ว รีบจับเมนต์บนไปส่งสถานีตำรวจซะ]

เจียงหนานเซิงแอบเหลือบมองหลี่เหวินชวนอีกครั้ง เห็นอีกฝ่ายทำสีหน้าจริงจังก็คิดว่าคงกำลังศึกษาบทละครอยู่จริง ๆ นั้นหมายความว่าเขาคงไม่มีเวลามาสนใจตน ดังนั้น ‘เสนาบดีเจียง’ จึงเริ่มปล่อยตัวตามสบายแล้วกดดูลิงก์ในคอมเมนต์

หลังคลิกเข้าไป...หน้าเว็บกลับโหลดไม่ขึ้น จึงลองเปลี่ยนเบราว์เซอร์ดูและพบว่าต้องใช้วีพีเอ็น³ เขาขมวดคิ้วเล็กน้อยและตั้งคำถามในที่สุดก็เข้าใจได้ ทว่ากลับจำกัดให้ดูได้เพียงสามสิบนาทีในรอบยี่สิบสี่ชั่วโมง

ขอโทษนะ สามสิบนาทีเนี่ยดูอะไรได้บ้าง แค่อูชิริสส์ตอนใหม่ยังไม่พอเลย

เว็บไซต์ ‘ถังฮวา’ ปรากฏขึ้นครั้งแรกก็ทำให้เจียงหนานเซิงรู้สึกเหมือนถูกล่ามโซ่ ไม่เคยมีใครมากำหนดเวลาในการใช้งานของเขามาก่อน เนื้อหาในเว็บไซต์เป็นภาษาจีน

³ ย่อมาจาก Virtual Private Network (เครือข่ายส่วนตัวเสมือนจริง) ใช้สร้างการเชื่อมต่อที่ปลอดภัยและไม่เปิดเผยตัวตนระหว่างผู้ใช้งานกับอินเทอร์เน็ต เพื่อป้องกันการโจมตีและตำแหน่งของผู้ใช้งาน เป็นเครื่องมือที่สำคัญในประเทศที่มีการเซ็นเซอร์ออนไลน์จำกัดการเข้าถึงข้อมูล

ตัวเต็ม แต่เขาไม่คิดจะแปลงเป็นตัวย่อ เพราะนี่ไม่ใช่ปัญหา
สำหรับเขา

ขณะเดียวกัน หลีเหวินชวนที่ทำหน้าขริมก็เปิดส่วน
คอมเมนต์ขึ้นมาเจียบๆ หลังดูคลิปนั้นเข้าไปหลายรอบ

หลีเหวินชวนพบว่ามีคนตอบกลับข้อความปักหมุดเป็น
จำนวนมาก ในนั้นมีคนแนบลิงก์ที่คนมากมายพากันชื่นชมว่านี่
คือแหล่งรวมบทความหายากซึ่งแฝงแนวคิดเชิงปรัชญาที่ผู้ใหญ
ทุกคนต้องอ่าน เป็นดินแดนศักดิ์สิทธิ์แห่งวงการศิลปะ และเป็น
ที่กำเนิดแห่งความฝัน

ด้วยคำโฆษณาที่เลิศหรูขนาดนี้ จะไม่ทำให้หลีเหวินชวน
สงสัยได้อย่างไร

เขาค่อยๆ เงยหน้าขึ้นจากจอโทรศัพท์แล้วมองไปทาง
เจียงหนานเชิง

โอ้ เขาขมวดคิ้ว น่าจะกำลังปรึกษาเกี่ยวกับภาพยนตร์
เรื่องล่าสุดที่ใกล้ถึงกำหนดฉาย ช่วงนี้เจียงหนานเชิงคงยุ่งมาก

ทั้งสองฝ่ายที่คิดว่าตัวเองเข้าใจอีกฝ่ายเป็นอย่างดี
พลันได้ข้อสรุปที่ ‘แม่นยำ’ ตามความเข้าใจของตัวเอง และกด
คลิกเข้าไปดูเว็บไซต์ลีกลับในช่องคอมเมนต์

หลี่เหวินชวนไม่รู้จักรีวิวเอ็น แต่ไม่เป็นไร เพราะในช่องคอมเมนต์มีคนใจดีส่งวิธีใช้มาให้ ดูสิ บริการทุกระดับประทับใจจริงๆ

เขาก้าวเข้าสู่ดินแดนศักดิ์สิทธิ์แห่งวงการศิลปะ
แหล่งกำเนิดแห่งความฝันด้วยความคาดหวังว่าจะได้พบกับ
บทความปรัชญาชีวิต แต่สิ่งที่ปรากฏตรงหน้ากลับเป็นข้อเรื่อง
แปลกประหลาด

[รวมรสนิยมแปลก (ตอนที่ 35 ไข่)]

หลักเหวินชวน “???”

[เกินขอบเขต (ตอนที่ 11 สวมเอง)]

หลี่เหวินชาน “...”

ส่วนสิ่งที่เจียงหานชิงเห็น ก็ไม่ต่างกันนัก

[ราชันแห่งวงการบันเทิงช่อนักรัก (ตอนที่ 44 ยืนดี ๆ
ล่ะ)]

[เจ้าดอกไม้น้อยผู้อ่อนโยนและบอบบาง (ตอนที่ 61
อ้า~)]

เจียงหวนเซิง “!!!”

นี่ไม่ใช่สิ่งที่เขาคาดหวังไว้! มันไม่ใช่เว็บไซต์ปกติเลย
ด้วยซ้ำ! ให้ตายเถอะ!

ชาวเน็ตที่แชร์ลิงก์นี้มาต้องการปลุกพลังความคิด
สร้างสรรค์ของเขาเธอ ติดปีกจินตนาการสี่เหลี่ยม⁴ กระโดดไป
มาบนเส้นแบ่งของเจ้าหน้าที่ตรวจสอบ ไม่สนใจแม้แต่ชีวิต
ตัวเอง!

เขาสุ่มกดดู ทันใดนั้นสมองของเขาก็เต็มไปด้วยภาพ
เซนเซอร์ มันยิ่งแยบยกว่าที่เจียงหวนเซิงมีจินตนาการสูงส่ง!

⁴ ในสังคมออนไลน์จีน “สี่เหลี่ยม” มักถูกนำมาใช้ในการสื่อถึงเนื้อหาอ่อนไหว เช่น
เนื้อหาทางเพศ เนื้อหาผิดกฎหมาย เนื้อหาผิดศีลธรรม เป็นต้น

หลังจากพักงานมาระยะหนึ่ง สีมัวที่เคยดำคล้ำของ
เจียงหนานเซิงก็กลับมาขาวดังเดิม แต่ตอนนี้สีแดงลามไปที่คอ
ราวกับเพิ่งแช่น้ำร้อน ใบหน้าขาวแดงระเรื่ออย่างเห็นได้ชัด

ทั้งตัวราวกับถูกแช่อยู่ในน้ำร้อน ใบหน้าร้อนผ่าวอย่าง
ไม่อาจห้าม

“เอ่อ...ผมกลับไปดูแมวก่อนนะ”

“ผมไปที่ห้องหนังสือก่อนนะ”

ทั้งสองลุกขึ้นพร้อมกันก่อนสบตากัน ในสมองเต็มไปด้วย
ภาพเซนเซอร์จนใบหน้ากับหูร้อนผ่าวโดยไม่รู้ตัวอีกฝ่าย
ก็อยู่ในอาการเดียวกัน หลังบังเอิญพูดพร้อมกันก็ชะงักไป
ไม่แน่ใจว่าควรจะทำต่อดีไหม

เจียงหนานเซิงเอ่ย “ไม่ต้องรีบอ่านบท...เอ่อ...พักผ่อน
บ้างก็ได้”

หลี่เหวินชวน “โอ้ๆ ผม...กะจะอ่านให้จบทีเดียว จะได้
เข้าใจทั้งหมด”

หนึ่งคนพยายามหาเรื่องคุย ส่วนอีกคนก็พยายามตอบให้เนียนๆ ทั้งคู่ก้มหน้ามองพื้นพรางเบี่ยงตัวเล็กน้อย พยายามปรับท่าทางไม่ให้ออกอาการมากเกินไป

“คีนี่....” เขาอยากนอนคนเดียว

หลี่เหวินชวนกำลังคิดหาคำพูดที่เหมาะสม เจียงหานเชิงก็รีบพูดขึ้นทันที “คีนี่คุณนอนคนเดียวเถอะ ผมมีงานต้องทำ อาจจะรบกวนการนอนของคุณ”

“อ่า ได้ ผมก็ต้องอ่านบทเหมือนกัน กลัวจะรบกวนคุณเพราะงั้น...”

ไม่มีใครสังเกตว่าคนที่ปกติพูดจาฉะฉาน ตอนนี้กลับติดอ่างกันหมด ต่างฝ่ายต่างอีกอัก ไม่หันมามองหน้ากัน เจียงหานเชิงรีบกลับบ้านตัวเอง ในขณะที่หลี่เหวินชวนไม่ได้ไปส่ง นั่งจมอยู่บนโซฟาอย่างเหม่อลอย

ในหัวเต็มไปด้วยความสับสน คิดอยู่ตั้งนานสุดท้ายก็ได้ข้อสรุปว่า นักเขียนพวกนี้ฝีมือดีเกินไปแล้ว

เขายกมือขึ้นปิดหน้า หากสามารถย่นเวลากลับไป เขาจะไม่มีวันเปิดอ่านแฟนฟิคเรื่องนี้ที่นี้ในตอนกลางวัน ที่สำคัญที่สุดคือ...ไม่ใช่ต่อหน้าเจียงห่านเซิง เขาพยายามข่มใจ กัดความคิดฟุ้งซ่านลงไป ก่อนจะแอบเซฟเว็บไซต์นั้นไว้

เขาแค่อยากเข้าใจศิลปะและความฝันให้มากขึ้นเท่านั้น ไม่ได้มีเจตนาอื่น

หลี่เหวินชวณยังคงรักษาท่าที่สงบนิ่ง มองว่านี่เป็นเพียงการสนับสนุนวงการวรรณกรรม ไม่ได้ภาคภูมิใจอะไร

คืนนี้ดูเหมือนว่าจะเป็นคืนที่ไร้การหลับไหล เขาได้อ่านคอมเมนต์บนเวებอย่างเบื้อหน่าย บางคนเริ่มสงสัยความสัมพันธ์ของเขากับเจียงห่านเซิง แต่ก็ถูกกลุ่มคนที่เชื่อมั่นใน 'มิตรภาพฉันพี่น้องเท่านั้น' ออกมาปฏิเสธอย่างหนักแน่น

“...”

หลี่เหวินชวณไม่แน่ใจ ควรชื่นชมว่าพวกเขาฉลาด หรือแค่ 'ฉลาดเกินไป' กันแน่

เมื่อย้อนนึกถึงเหตุการณ์ในช่วงไม่กี่วันที่ผ่านมา
หลีเหวินชวนกลับรู้สึกแปลกๆ อย่างเวลาที่เขาพบกับภูธรันชิว
กลับไม่ได้รู้สึกต่อต้านอะไร ความจริงไม่ว่าจะเป็นหลีเจิ้งหยวน
หรือหลีหมิงอวี้ เขาก็รู้สึกเหมือนเคยมีปฏิสัมพันธ์กับคนเหล่านี้
มาก่อน คล้ายมีเพียงบางช่วงเวลาที่ขาดหายไป

ความรู้สึกเหมือน...โลกเปลี่ยนไปในพริบตา

ในฐานะที่เคยเป็นผู้กุมอำนาจ หลีเหวินชวนเข้าใจ
ความคิดของผู้คนเป็นอย่างดี และมั่นใจว่าหลีเจิ้งหยวนไม่ได้
รู้สึกอึดอัดกับเขา เหมือนพ่อทั่วไปที่ปฏิบัติกับลูกชาย

ไม่มีทางที่พ่อจะจำลูกชายของตัวเองไม่ได้

แต่หลีเหวินชวนมั่นใจว่าตนต่างจากเจ้าของร่างเดิม
โดยสิ้นเชิง

สายลมยามค่ำคือนลุ่มไฉ่ผิวกาย คล้ายผ้าไหมน้ำแข็ง
บางเบาที่ค่อยๆ พาผู้คนเข้าสู่ห้วงนิทราที่มาถึงอย่างเชื่องช้า

เขาพบว่าตัวเองกลับมาอยู่ในพระราชวังที่คุ้นเคยอีกครั้ง
บริเวณระเบียงทางเดินมีเหล่านางกำนัลก้มหน้าก้มตาชวยเท้า

โดยไม่ได้สังเกตเลยว่าจู่ๆ ก็มีใครบางคนปรากฏตัวขึ้น
ทุกใบหน้าล้วนซีดเขียวไร้ชีวิตชีวา

จากประสบการณ์หลายปีของเขา แสดงว่าเกิดเรื่องใหญ่
ขึ้นที่นี่

ในความฝัน ฉากต่างๆ ดูเลือนรางจนมองเห็นไม่ชัด มี
เพียงเส้นทางที่เขายืนอยู่ตรงนี้เท่านั้น และบริเวณที่นางกำนัล
เพิ่งจากมานั้นชัดเจนที่สุด เขาเดินไปตามเส้นทางนั้นโดยไม่รับรู้
ถึงระยะทางและสถานที่ พริบตาเดียวก็ถึงห้องทรงอักษร

หลี่เหวินชวนไม่รู้จักร่องเต๋ที่อยู่ในห้อง เขายังเยาว์วัย
แม้เปรียบเทียบฮ่องเต้องค์นี้กับภาพในพิพิธภัณฑ์ก็ยิ่งแยก
ไม่ออก

มีบุรุษผู้หนึ่งนั่งอยู่ตรงข้ามฮ่องเต้ แม้เขาจะไม่ได้แสดง
อารมณ์โกรธเกรี้ยว แต่ก็เปี่ยมไปด้วยอำนาจ เส้นผมขาวโพลน
แซมอยู่ข้างขมับ ใบหน้าเต็มไปด้วยริ้วรอยของกาลเวลาและ
ความหนักแน่นของชีวิต นี่เป็นใบหน้าที่หลี่เหวินชวนไม่มีวันลืม
...นี่คือเสนาบดีเจียงของเขา

ฮ่องเต้ปลาเค็มตะลุยวงการบันเทิง เล่ม 4 จบ

咸鱼皇子靠躺爆红娱乐圈

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์पोเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4940 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks Lilac.Novel Lilac_Novel

《咸鱼皇子靠躺爆红娱乐圈》

Author © 江欲行 (Jiang Yu Xing)

Thai edition rights under license granted by 深圳碉堡互动娱乐有限公司 (Shenzhen Bunker Interactive Entertainment Limited), 冠声 (厦门) 文化传播有限公司 (Vocal Supreme)

Thai edition copyright © 2025 Amarin Corporations Public Co., Ltd. and Vocal Supreme.

Arranged through Vocal Supreme.

All rights reserved

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้บริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดๆนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พร.ลิขสิทธิ์ และพรบ. ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8235-8

เผยแพร่ครั้งแรก กรกฎาคม 2568

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์पोเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)